

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

ARMOSSA **AVARASSA**
HERÄTTÄJÄJUHLAT
NIVALASSA 5.–7.7.2019

Lauantai 6.7.2019
Iltaseurat klo 18.30
Anita Leppälä

Ehkä olette kuulleet tai nähneet mainoksen siitä, kuinka Järvenpään oloaan rakentamassa kolmen korttelin kokoista asuinalueita. Lähellä on myös kristillinen koulu, päiväkotit ja vanhusten hoivakoti. Tarkoituksena on saada kristillinen asuinalue. Asukkaita ei kuulemma valikoida, vaan ihminen itse tietää, haluaako hän asua tällaisessa korttelissa. Kristillisyyttä tulee tai toivon mukaan tulee näkymään asuinalueella lähimmäisenrakkauteen ja muiden auttamiseen. ”Varmaan on myös ihan luontevaa, että ihmiset haluavat rukoilla yhdessä. Se on asukkaista itsestään kiinni, jos he haluavat sellaista järjestä”, kertoo yksi hankkeen toimeenpanijoista.

Omassa kotikylässäni Itä-Lapissa, jossa asuin lapsuuteni ja nuoruuteni, oli muutama porotalous ja muista perheistä käytiin töissä tehtailla ja sahalla. Kylällä ei ollut koulua, ei kappelia saatikka kirkkoa, siellä ei pidetty seuroja, ei kinkereitä, enkä muista, että minun aikani siellä olisi koskaan vierailut kukaan seurakunnan työntekijöistä. Matkaa keskustaan on silti vain 10 kilometriä. Uskoakseni monessa kodissa opetettiin, että Jumalaa ei ole, tai asiaa ei pidetty mitenkään tärkeänä. Näin oli myös meillä kotona. Ja uskon, että oli muitakin kuin isäni, jotka eivät olleet kirkon jäseniä. Työväenliikkeen keskellä elettiin ja ei oltu kovinkaan isänmaallisia. Kyläläisillä ei kukaan ollut lipputankoa ja suomenlippua, veteraaniasiaa ei pidetty esillä saatikka veteraanijuhlia pidetty. Katkeraa saksalaisvihaa kyllä tunnettiin. Muistan kyläni naisen, vanhan mummon, joka oli sota-aikana kulkenut nuoren saksalaissotilaan kanssa ja hän oli lopun ikänsä kyläläisten mielessä ja puheissa saksalaisten huona. Tämä kaikki voi kuulostaa kovalta ja tyylyltä, mutta me kuitenkin elettiin yhteisössä, josta nousevat muistot ovat hyviä ja rakkaita. Tänä kesänä, viikon päästä me tuon ajan ja kylän nuoret kokoontumme yhteen. Kirkkoon kuuluvat ja kirkkoon kuulumattomat, heterot ja seksuaaliseen vähemmistöön kuuluvat. Armossa avarassa, jossa tilaa riittää kaikille, aatteista ja arvoista riippumatta. Vuosikymmenten jälkeen näemme ja kuulemme, mitä meistä oikein on tullut.

Mutta sitä kysyn, että onko meidät tarkoitettu elämään niin, että ympärillämme on samalla tavalla ajattelevia, saman uskonnon harjoittajia, saman arvomaailman omistajia? Armossa avarassa olen itse kulkenut tieni tähän päivään. Herännäisyyden lempeään syliin näille lakeuksille monien vaiheiden ja vaikeuksienkin kautta. Jo nämä Nivalan pellot, huikaisevan kaunis lakeus, samoin kuin nykyisessä kotipitäjässäni Sievissä julistavat sanoita omaa saarnaansa. Katso vain ympärillesi, niin näet. Jumalan armo on käsittämätön, kun se on niin suuri ja avara. Jumalan tuulet puhaltavat missä tahtovat — minne menevät, mistä tulevat — se on Jumalan salaisuus. Se on täällä koettu historian aikana monella tavalla, ja näistä tapahtumista olemme täällä jo kuulleet ja kuulemme.

HERÄTTÄJÄ-
YHDISTYS

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS

PL 21, 62101 LAPUA

Puh. (06) 433 5700

www.h-y.fi

www.herattajajuhlat.fi

ARMOSSA AVARASSA

HERÄTTÄJÄJUHLAT

NIVALASSA 5.-7.7.2019

Joku herännäisyyden, körttiläisyyden omaava kirjailija on joskus kirjoittanut jotenkin näin, että paremmin piikatyttö lakaistessaan lattiaa palvelee Jumalaa, kuin ihminen, joka keskittyy vain ja ainoastaan oman hurskautensa vaalimiseen ja haluaa näin palvella Jumalaa. Jo kasteen yhteydessä, kun pieni vauva on puettu valkoiseen kastemekkkoon, alkaa hänen opetuslapsen tehtävänsä. ”Menkää kaikkeen maailmaan”, opettamaan ja kastamaan. Näin kasteessa luettavassa kastekäskyssä sanotaan. Meidät lähetetään elämään tätä elämää ihmisten keskelle. Myös niihin kortteleihin ja asuinsijoille, missä Jumalaa ei tunneta, missä on pelkoa ja ahdistusta, vihaa ja katkeruutta. Missä kirotaan Jumalaa, missä myös voidaan huutaa Jumalan puoleen, kun hän on peittänyt kasvonsa ja ihmisen tuska on suuri. Tai missä yksinkertaisesti Jumalaa ei muisteta, kun kukaan ei kerro.

Ei siellä minun kotikylällä Jumalaa vihattu. Häntä ei vain tunnettu, hän jäi monella tavalla vieraaksi. Aika oli silloin niin toinen, maaperässä, sielunmaisemassa ei ollut mitään hoitavaa armoa, ei armoa avaraa. Ei ollut herätysliikepohjaa, oli vain kovaa kristillisyyttä, harvojen omistamaa, useimpien hylkäämää. Isäni kuitenkin uskoi Jumalaan. Sain siunata hänet, kirkkoon kuulumattoman haudan lepoon kohta 9 vuotta sitten. Isäni tykkäsi katsoa nojatuolilikirkkoa. Ja niin hän teki, loppuun asti. Mutta meillä on armo. Se on tässä ja nyt, hoitavana ja lempeänä, olipa elämäntilanteemme mikä tahansa. Jo edesmennyt esimieheni, suuresti kunnioittamani ja arvostamani Sievin kirkkoherra Martti Takala on sanonut, että ihmisen lyhyin uskontunnustus on se, kun ihminen sanoo: Jumala on. Jumala on — muuta ei tarvitse sanoa. Se riittää. Se ei ole koskaan kiinni siitä, miltä minusta ja meistä tuntuu. Jumala on ja armoa riittää. Elämämme loppuun asti.